

РЕШЕНИЕ

№ 1304

гр. София, 25.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 31.01.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Атанас Николов

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **12871** по описа за **2019** година докладвано от съдия Атанас Николов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.72, ал.4 от Закона за министерство на вътрешните работи /ЗМВР/, във вр. с чл.208 и сл. от АПК.

Образувано е по касационна жалба от полицейски орган при ООРОО при отдел „Охранителна полиция“ СДВР, чрез юрк. К. срещу решение № 228191 от 30.09.2019 г. по анд № 4893/2019 г. на СРС, НО, 110 състав. С оспореното решение е отменена Заповед за задържане на лице рег. № 227зз-1075/10.03.2019 г., издадена от Ц. И. Б. – старши полицай при 04 с-р ООРОО към „ОП“ – СДВР, с която на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР на К. С. Г. е наложена принудителна административна мярка „задържане за срок от 24 часа“.

В касационната жалба е посочено, че постановеното решение е неправилно поради нарушение на материалния закон, съществени нарушения на съдопроизводствените правила и необоснованост. Счита, че изводите на СРС за немотивираност на акта са неправилни. Моли се оспореното решение да бъде отменено, като бъде оставена в сила издадената заповед за задържане. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание касаторът, редовно призван, не се представлява.

Ответникът – К. Г., чрез адв. К., оспорва касационната жалба и моли решението на

СРС да бъде потвърдено. Претендира разноски.

Софийска градска прокуратура, счита касационната жалба за неоснователна.

Административен съд София – град, XXI КС, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена от легитимирано лице, в срока по чл. 211, ал.1 от АПК, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол. Разгледана по същество е неоснователна.

С обжалваното решение СРС е отменил като незаконосъобразна, противоречаща на материалния закон и на целта на закона Заповед за задържане на лице рег. № 227зз-1075/10.03.2019 г., издадена от Ц. И. Б. – старши полицай при 04 с-р ООРОО към „ОП“ – СДВР, с която на основание чл. 72, ал.1, т. 1 от ЗМВР на К. С. Г. е наложена принудителна административна мярка „задържане за срок от 24 часа“, във връзка с данни за извършено престъпление.

Решението на СРС е валидно, допустимо и правилно.

От доказателствата по преписката – два броя докладни записки, писмени обяснения от г – н Г., писмено сведение от г – жа В. С. и два бр. протоколи за предупреждение и докладна записка, се установява, че по отношение на задържаното лице са налице данни, че г – н Г. на 10.03.2019 г., около 22:10 часа, полицейски служители, при обход като АП 561, на [улица]забелязали лице от мъжки пол да нанася удари на лице от женски пол в областта на лицето. В следствие на извършена проверка било установено лицето Г. от [населено място] и лице от женски пол, без документи за самоличност, установена като С.. По разпореждане на ОДЧ, К. Г. бил задържан в 03.РУ – СДВР на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР – за по – нататъшна работа по случая.

При правилно установена фактическа обстановка, за да постанови решението си, СРС е приел, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган по чл. 57, ал. 1 от ЗМВР. Същата съдържа задължителните реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК, но при издаването на заповедта неправилно е приложен материалният закон, тъй като не са събрани доказателства, че към момента на издаване на заповедта са били налице предпоставките по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, а именно: административният орган не е разполагал с данни, от които може да се направи предположение за извършено престъпление. Съгласно цитираната разпоредба, полицейските органи могат да задържат лице, за което има данни, че е извършило престъпление, поради което е задължително преди издаването на заповедта за задържане да са събрани доказателства, обосноваващи предположение за извършено престъпление.

Съгласно чл. 74, ал. 2, т. 2 ЗМВР заповедта следва да съдържа фактическите и правни основания за задържането. В решението от 24 юни 2014 г. на ЕСПЧ по делото П. и П. срещу България по жалби № 50027/08 и № 50781/09 е посочено, че чл. 5, § 1, б. "с" (буква "в") от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи изисква лицето да е задържано по "обосновано подозрение", че е извършило престъпление. Такова подозрение не може да бъде общо и абстрактно (параграф 46).

Позоваването само на приложимите разпоредби, но не на каквито и да било специфични обстоятелства или действия само по себе си може да бъде достатъчно основание за Съда да заключи, че лишаването от свобода на жалбоподателите е несъвместимо с принципа на защита от произвол (параграф 47).

Съдът споделя извода на СРС за незаконосъобразност на оспорената заповед поради несъответствието ѝ с целта на закона и в нарушение на принципа за съразмерност по чл. 6 АПК. Задържането за срок от 24 часа по чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР представлява принудителна административна мярка по смисъла на чл. 22 ЗАНН, която се прилага с цел да се предотврати възможността лицето да извърши престъпление или да се укрие. Законосъобразно съдът е приел, че в случая не се установява съответствието на оспорения акт за задържане с посочените цели.

Настоящата инстанция не споделя възражението, направено в касационната жалба, че са били налице данни за извършено престъпление към момента на издаване на процесната заповед, още повече, че дори не е посочено какво е самото престъпление, което да е съставомерно по смисъла на НК.

По тези съображения, настоящият състав намира, че обжалваното съдебно решение не е засегнато от пороци съставляващи касационни основания по чл. 209 АПК и следва да бъде оставено в сила.

От представения договор за правна защита и съдействие между ответника К. Г. и адв. В. К. е видно, че възнаграждението е договорено в условията на чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата /ЗА/. Посочената разпоредба регламентира безплатна правна помощ на материално затруднени лица. Съгласно чл. 38, ал. 2 от ЗА и предвид изхода на спора, насрещната страна дължи разноски за възнаграждението на адв. К., при АК - Б., което съдът следва да определи в размер не по-нисък от предвидения в Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения по чл. 36, ал. 2 и да осъди другата страна да го заплати. За процесуално представителство, защита и съдействие по такъв вид дела чл. 8, ал. 2, т. 3 от Наредбата предвижда адвокатско възнаграждение в размер на 400 /четиристотин/ лева. Съобразно изхода от делото, ответникът ще следва да бъде осъден да заплати на адв. К., при АК - Б. сумата от 400 /четиристотин/ лева, съобразно чл. 8, ал.2, т. 3 от Наредба № 1/2004 г. за минималните адвокатски възнаграждения.

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 228191 от 30.09.2019 г. по НАХД № 4893/2019 на СРС, НО, 110 състав.

ОСЪЖДА СДВР-МВР да заплати на адв. К. сумата от 400 лв. /четиристотин/, представляваща адвокатско възнаграждение за оказаната безплатна правна помощ на ответника в касационното производство.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.